

MICHAEL CONNELLY

BOHOVIA VINY

TOP
Krimi

BOHOVIA VINYL

Michael Connelly

BOHOVIA
VINY

Z angličtiny preložil Patrick Frank

slovar

Copyright © 2013 by Hieronymus, Inc.
This edition published by arrangement with Little, Brown
and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2014
Translation © Patrick Frank 2014

ISBN 978-80-556-1179-2

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie
byť reprodukováná ani šírená v nijakej forme, žiadnymi
prostriedkami; či už elektronickými, alebo mechanickými,
vo forme fotokópií či nahrávok, alebo prostredníctvom
súčasného, alebo budúceho informačného systému a podobne,
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Charliemu Hounchellovi

PRVÁ ČASŤ

DNI SLÁVY

UTOROK 13. NOVEMBRA

1

Pristúpil som k miestu pre svedka s hrejivým, vlúdnyim úsmevom na tvári. Samozrejme, chcel som tým iba zamaskovať svoje pravé úmysly. Ženu, čo na mňa uprene hľadela z kresla, som sa v skutočnosti chystal celkom zničiť. Claire Weltonová práve označila môjho klienta ako muža so zbraňou, ktorý ju vlani na Vianoce prinútil vystúpiť z Mercedesu E60. Podľa jej výpovede je to muž, ktorý ju potom sotil na zem a odfrčal jej autom, s kabelkou a s kompletným nákupom na zadných sedadlách. Ako povedala prokurátorovi, ktorý ju vypočúval, ukradol jej aj pocit bezpečia a sebaistoty, hoci za túto nepomerne osobnejšiu nemorálnu krádež ho nesúdia.

„Dobrý deň, pani Weltonová.“

„Dobrý deň.“

Vyslovila to, akoby tie slová boli synonymom prosby „neublížujte mi“. Všetci v súdnej sieni vedeli, že mojou prácou je práve to. Musel som jej ublížiť a narušiť tak obžalobu môjho klienta Leonarda Wattsa. Weltonová mala po šesťdesiatke a vyzerala ako stará matróna. Nepôsobila krehko, no musel som dúfať, že ju zlomím.

Bola to žena v domácnosti z Beverly Hills a jedna z troch obetí série predvianočných lúpeží, ktoré mali za následok deväť bodov obžaloby voči Wattsovi. Polícia mu dala prezývku „nárastníkový bandita“ – násilný lupič, ktorý sledoval vybrané ženy z nákupných centier, na stopke uprostred obytnej štvrte do nich zozadu narazil autom, a keď sa šli pozrieť na škodu, odfrčal ich vozidlom a so všetkým, čo v ňom mali. Tovar predal alebo dal do záložne, hotové peniaze si nechal a autá dal rozobrať na náhradné dielce v servisoch vo Valley.

Toto všetko však stálo na fakte, že niekto dokáže za daného páchatela jasne označiť Leonarda Wattsa. Práve preto bola Claire Weltonová taká dôležitá. Bola to kľúčová svedkyňa prípadu – jediná z trojice olúpených žien, ktorá pred porotou ukázala na Wattsa a vyhlásila, že to bol on. Prokuratúra ju uviedla až ako siedmu svedkyňu v procese, ale z môjho pohľadu bola vlastne jediná. Predstavovala prvý a najdôležitejší kolok na konci dráhy. Ak ho trafím v správnom uhle, spolu s ním spadnú aj všetky ostatné.

Potreboval som trafiť úplne presne, inak porotcovia, čo sa na to pozerajú, pošlú Wattsa na veľmi dlhý čas za mreže.

Niesol som si iba jediný list papiera. Bola to pôvodná policajná správa od pochôdzkara, ktorý prišiel na Weltonovej tiesňovú volanie z požičaného mobilu. Patrila k dôkazom obžaloby. Keď som požiadal sudcu o dovoľenie a on mi vyhovel, položil som ju na zábradlie pred miestom pre svedka. Weltonová sa odo mňa odtiahla. Bol som si istý, že to zaregistrovala aj väčšina porotcov.

Prvú otázku som začal klásť ešte pred tým, ako som sa stihol presunúť k rečníckemu pultu medzi stolmi obhajoby a obžaloby.

„Pani Weltonová, máte pred sebou originál správy spísanej v deň nešťastného incidentu, ktorého obeťou ste sa stali. Pamätáte si, ako ste hovorili s policajtom, ktorý prišiel na váš telefonát?“

„Áno. Isteže si to pamätám.“

„Povedali ste mu, čo sa stalo, však?“

„Áno. Bola som ešte otrasená po...“

„Ale povedali ste mu, čo sa stalo, aby mohol poslať správu o mužovi, ktorý vás olúpil o auto, nemám pravdu?“

„Áno.“

„Bol to pochôdzkar Corbin, však?“

„Asi. Nepamätám si, ako sa volal. Je to v tej správe.“

„Ale pamätáte si, ako ste mu hovorili, čo sa stalo, však?“

„Áno.“

„A on z toho spísal krátke zhrnutie, však?“

„Áno. Zapísal to.“

„Dokonca vás požiadal, aby ste si to zhrnutie prečítali a parafovali ho, nemám pravdu?“

„Áno, ale bola som veľmi nervózna.“

„Je tu pod zhrnutím vaša parafa?“

„Áno.“

„Pani Weltonová, mohli by ste nahlas prečítať, čo pochôdzkar Corbin napísal po rozhovore s vami?“

Weltonová zdráhavo pozerala na papier.

Prokurátorka Kristina Medinová využila jej váhanie a postavila sa s námietkou.

„Vaša ctihodnosť, či už svedkyňa prvú správu parafovala, alebo nie, protistrana sa stále pokúša vložiť jej do úst slová, ktoré nepísala ona. Obžaloba namieta.“

Sudca Michael Siebecker sa zamračil a pozrel na mňa.

„Pán sudca, parafovaním policajnej správy sa svedkyňa prihlásila k jej obsahu. Je to záznam jej slov a porota by ich mala počuť.“

Siebecker zamietol námietku a prikázal pani Weltonovej prečítať správu. Až teraz poslúchla.

„Obef uvádza, že zastavila na križovatke Camden Drive a Elevado Avenue. Krátko nato do nej zozadu narazilo druhé auto. Keď otvorila dvere, aby skontrolovala škody na vozidle, čakal na ňu černocho VV tridsaťpäť R... Neviem, čo to znamená.“

„Vo veku tridsaťpäť rokov,“ povedal som jej. „Čítajte ďalej, prosím.“

„Chytil ju za vlasy, vytiahol ju celú z auta a hodil na zem v strede ulice. Namieril jej na tvár čierny revolver s krátkou hlavňou a povedal, že ju zastrelí, ak sa pohne alebo vydá nejaký zvuk. Potom naskočil do jej auta a odišiel severným smerom. Za ním sa pohlo vozidlo, ktoré do nej pôvodne narazilo. Obef nevie poskytnúť žiadny podrobnejší...“

Čakal som, ďalej však nečítala.

„Vaša ctihodnosť, mohli by ste inštruovať svedkyňu, aby prečítala celú správu v znení, ktoré vzniklo v deň incidentu?“

„Pani Weltonová,“ zaintonoval sudca Siebecker, „pokračujte, prosím, až do konca správy.“

„Ale toto nie je všetko, čo som mu povedala, pán sudca!“

„Pani Weltonová,“ precedil podráždene, „prečítajte tú správu celú, tak ako vás požiadal pán advokát.“

Weltonová ustúpila a dočítala poslednú vetu zhrnutia.

„Obef nevie poskytnúť žiadny podrobnejší opis osoby páchatela.“

„Ďakujem, pani Weltonová,“ povedal som. „Takže páchatela ste nijako bližšie neopísali, ale zato ste vedeli opísať všetky detaily zbrane, ktorú použil. Je to tak?“

„Neviem, či to boli všetky detaily. Mieril mi do tváre, takže som tú zbraň dobre videla a vedela som ju aj opísať. Policajt mi pomohol vysvetlením rozdielu medzi revolverom a pištoľou. Myslím, že sa jej hovorí samonabíjacia.“

„No a vy ste dokázali opísať, aká to bola zbraň, akú mala farbu, dokonca aj dĺžku hlavne.“

„Nie sú všetky zbrane čierne?“

„Čo keby som otázky kládol ja, pani Weltonová?“

„No... Ten policajt sa ma na tú zbraň dosť veľa pýtal.“

„Ale pritom ste nedokázali opísať muža, ktorý ňou na vás mieril. Potom ste však o dve hodiny neskôr vybrali jeho tvár z kopy policajných fotografií. Pochopil som to správne, pani Weltonová?“

„Musíte pochopiť ešte niečo. Videla som muža, čo ma okradol a mieril na mňa zbraňou. Vedieť ho opísať a spoznať ho na fotografii sú dve rôzne veci. Keď som videla tú snímku, vedela som, že je to on. Vedela som to s rovnakou istotou, ako že teraz sedí za tamtým stolom.“

Obrátil som sa k sudcovi.

„Vaša ctihodnosť, žiadam o vyškrtnutie tejto odpovede ako nevhodnej reakcie na otázku.“

Medinová vyskočila na nohy.

„Pán sudca, protistrana vo svojich takzvaných otázkach v skutočnosti vyjadruje vlastné názory. Svedkyňa vo svojej odpovedi iba reagovala na jeden z nich. Žiadosť o vyškrtnutie je neopodstatnená.“

„Návrh sa zamietá,“ povedal sudca rýchlo. „Položte ďalšiu otázku, pán Haller. Skutočnú otázku.“

Urobil som to a snažil som sa. Celých dvadsať minút som zo všetkých strán búšil do Claire Weltonovej a do jej identifikácie môjho klienta. Spochybňoval som, s koľkými černochochmi mala do činenia ako žena v domácnosti z Beverly Hills a otváral som dvere problémom s identifikáciou príslušníka inej rasy. Márne. Ani raz sa mi nepodarilo otriast' jej presvedčením, že muž, ktorý ju olúpil, je Leonard Watts. Postupne sa jej vrátilo aj to, o čo mala údajne prísť pri lúpeži – sebavedomie. Čím tvrdšie som na nej pra-

coval, tým lepšie znášala slovné útoky a obracala ich späť na mňa. Namiesto najdôležitejšieho kolka som hodil guľu rovno do žľabu.

Povedal som sudcovi, že nemám žiadne ďalšie otázky a vrátil som sa k stolu obhajoby. Medinová oznámila, že chce krátky následný výsluch svedkyne. Vedel som, že s ňou prejde sériu otázok, ktoré ešte posilnia identifikáciu páchatela. Keď som si sadal k Wattsovi, klient sa mi snažil na tvári nájsť aspoň náznak nádeje.

„Nuž,“ šepol som mu. „To je všetko. Sme hotoví.“

Odtiahol sa odo mňa, akoby sa mu hnusil môj dych, moje slová alebo oboje naraz.

„Hotoví?!“ spýtal sa.

Vyslovil to dosť hlasno nato, aby prerušil Medinová. Obrátila sa k nášmu stolu. Položil som obe dlane na dosku, aby som dal najavo, že situáciu upokojím, a šepol som Wattsovi: „Len pokojne, dobre?“

„Pokojne!“ zvolal nahlas. „Nebudem pokojný! Hovorili ste, že to zvládnete – že s ňou nebudú problémy!“

„Pán Haller!“ vyštekol sudca. „Presvedčíte svojho klienta, nech sa ovláda, prosím. Inak budem musieť...“

Watts nečakal na zistenie, čím sa mu sudca vyhráža. Vráhol sa na mňa ako útočník amerického futbalu, ktorý sa snaží preraziť s prihrávkou. Prevrátil som sa aj so stoličkou a spadol som rovno pod Medinová. Odskočila, aby sa niečo nestalo aj jej, a Watts sa zahnal pravačkou. Ležal som na ľavom boku s pravou rukou prigniavenou pod jeho telom. Podarilo sa mi zdvihnúť ľavú a zachytiť jeho úder, no iba ho to trochu oslabilo. Pästou mi vrazil svoju vlastnú ruku do brady.

Okrajovo som registroval krik a pohyb okolo nás. Watts sa znova zahnal na úder, to však už pri ňom boli zástupcovia šerifa, dozerajúci na Siebeckerovo pojednávanie. Spoločne sa naňho hodili a zvalili ho zo mňa na zem pred stolmi.

Pripadalo mi to ako v spomalenom filme. Sudca vykrikoval rozkazy, ktoré nik nepočúval. Medinová a zapisovateľka sa snažili dostať z dosahu. Súdna úradníčka stála za svojím zábradlím a zhrozene sa prizerala. Watts ležal doluznačky na podlahe, na hlave mal zástupcovo koleno a na tvári čudesný náznak úsmevu, keď mu nasadzovali železka.

O pár sekúnd bolo po všetkom.

„Odveďte ho zo súdnej siene!“ zrúkol Siebecker.

Zástupcovia odvliekli Watta cez oceľové dvere v bočnej stene do cely pre obžalovaných vo väzbe. Ja som ostal sedieť na zemi. Zisťoval som, aké škody to na mne napáchalo. Mal som krv na ústach aj na dokonale vyžehlenej košeli. Moja kravata ležala pod stolom obhajoby. Bola na gumičke, ako vždy, keď som mal klienta za mrežami a nechcel som, aby ma za ňu cez ne niekto pritiahol.

Pošúchal som si sánku a prebehol jazykom po zuboch. Nenašiel som nič zničené či nefunkčné. Vytiahol som zo saka bielu vreckovku a začal som si ňou utierať tvár. Druhou rukou som sa oprel o stôl a sťažka sa postavil.

„Jeannie,“ povedal sudca úradníčke, „zavolajte pánovi Hallerovi sanitku.“

„Nie, pán sudca,“ ozval som sa rýchlo. „Nič mi nie je. Musím sa len trocha dať do poriadku.“

Zdvihol som kravatu a v trápnej snahe o dekórum som si ju pripol aj napriek červenému fľaku na košeli. Ako som naťahoval gumičku pod tvrdý golier, do miestnosti vbehol niekoľko ďalších zástupcov šerifa, ktorých privolalo poplašné tlačidlo sudcu. Siebecker im povedal, že sa môžu stiahnuť, lebo incident sa už skončil. Rozostúpili sa a ostali stáť pri zadnej stene ako ukážka sily pre prípad, že by tam ešte niekto chcel vystrájať.

Naposledy som si pretrel tvár vreckovkou a prehovoril som.

„Vaša ctihodnosť,“ povedal som, „hlboko sa ospravedlňujem za klientovo...“

„Teraz nie, pán Haller. Sadnite si a vy takisto, pani Medinová. Všetci sa upokojte a usadte sa.“

Poslúchol som ho, držiak si vreckovku na ústach a sledujúc, ako sa obracia k porote. Najprv oznámil Claire Weltonovej, že môže odísť z miesta pre svedkov. Zdráhavo vstala a vykročila k bránke v zábradlí za stolmi oboch strán. Zdalo sa, že je otrasenejšia ako ktokoľvek v miestnosti. Nepochybne na to mala dobrý dôvod. Zrejme jej došlo, že Watts sa rovnako dobre mohol vrhnúť aj na ňu. Keby po nej skočil presne tak vehementne ako po mne, mohol sa k nej dostať.

Sadla si do prvého radu divákov na miesta vyhradené pre zamestnancov a svedkov a sudca oslovil porotu.

„Dámy a páni, je mi ľúto, že ste museli byť svedkom niečoho takého. Súdna sieň nikdy nemá byť miestom násilia. Je miestom, kde sa civilizovaná spoločnosť stavia proti násiliu v uliciach. Je pre mňa bolestné zažiť tu také niečo.“

Ozvalo sa kovové cvaknutie. Bočné dvere sa otvorili a do pojednávačky sa vrátili dvaja zástupcovia. Napadlo mi, ako škaredo asi zmlátili Wattsa, kým ho zavreli do cely.

Sudca sa na chvíľu odmlčal a potom opäť obrátil pozornosť k porote.

„Bohužiaľ, rozhodnutie pána Wattsa napadnúť vlastného advokáta nevhodne ovplyvnilo našu schopnosť pokračovať v pojednávaní. Som presvedčený...“

„Vaša ctihodnosť?“ skočila mu do reči Medinová. „Smiem vyjadriť názor obžaloby?“

„Teraz nie, pani Medinová. Neprerušujte ma.“

Žalobkyňa sa však nedala odradiť.

„Vaša ctihodnosť, smiem predstúpiť?“

Sudca si ju podráždene premeral, napokon však ustúpil. Nechal som ju, nech ide prvá. Siebecker zapol hlučný ventilátor, aby nás nemohli počuť porotcovia. Kým prokurátorka mohla vyrukovať s dôvodom na súkromnú poradu, znova sa ma spýtal, či nepotrebujem lekárske ošetrenie.

„Som v poriadku, ctihodnosť, ale cením si, že si robíte starosti. Myslím, že jediné, s čím budú problémy, je moja košela.“

Prikývol a obrátil sa k žalobkyni.

„Viem, čo chcete namietnuť, pani Medinová, ale nedá sa nič robiť. Porota je nepriaznivo ovplyvnená predsudkami z toho, čo videla. Nemám na výber.“

„Vaša ctihodnosť, tento prípad je o násilníckom obžalovanom, ktorý spáchal viacero násilných trestných činov. Porota to vie. To, čo videla, ju nijako nevhodne neovplyvnilo. Porotcovia majú právo vidieť a posúdiť správanie klienta. Keď sa násilia dopúšťa dobrovoľne, prípadné predsudky voči nemu nie sú ani neoprávnené, ani nespravodlivé.“

„Ak smiem, ctihodnosť, rád by som povedal, že...“

„Okrem toho,“ nenechala ma dopovedať Medinová, „sa obávam, že tento obžalovaný sa pokúša zmanipulovať súd. Dobré vie, že takto sa dá dosiahnuť nový proces. Je...“

„Tak moment!“ ohradil som sa. „Námietka obžaloby je plná ničím nepodložených náznakov a...“

„Pani Medinová, námietka sa zamieta,“ uťal naše spory sudca. „Aj keby tieto predsudky neboli ani neoprávnené, ani nespravodlivé, obžalovaný práve svojím spôsobom prepustil advokáta. Nemôžem od pána Hallera požadovať, aby za daných okolností pokračoval v obhajobe, a nemám chuť pustiť Wattsa naspäť do pojednávacky. Vráťte sa na svoje miesta. Obaja.“

„Pán sudca, chcem, aby sa námietka obžaloby uviedla do záznamu.“

„Bude tam. Teraz sa vráťte na svoje miesta.“

Odišli sme každý k svojmu stolu a sudca vypol hlučný ventilátor. Potom znova oslovil porotu.

„Dámy a páni, ako som vravel, incident, ktorého ste sa stali svedkom, vytvára predsudky voči obžalovanému. Bolo by pre vás nepochybne príťažké odosobniť sa od toho, čo ste videli, a rozhodovať o jeho vine či nevine v skutkoch, ktoré sú predmetom pojednávania. Preto musím predčasne ukončiť proces a prepustiť vás. Ľud štátu Kalifornia týmto ďakuje za vaše služby. Zástupca Carlyle vás odprevadí dozadu, kde si môžete zobrať veci a ísť domov.“

Porotcovia vyzerali neisto, akoby sa im nechcelo veriť, čo vidia, že sa to už naozaj skončilo. Nakoniec sa ktorýsi odvážne postavil a ostatní nasledovali jeho príklad. Jeden po druhom mizli za dverami v zadnej stene pojednávacej miestnosti.

Pozrel som na Kristinu Medinovú. Sedela pri stole obžaloby s porazenecky zvesenou hlavou. Sudca rýchlo ukončil pojednávanie a odišiel. Poskladal som nenapraviteľne zašpinenú vreckovku a odložil som ju.

2

Na pojednávanie som si vyhradil celý deň. Teraz, keď sa tak rýchlo skončilo, ma nečakali žiadne stretnutia s klientmi, práca s prokurátormi ani miesta, ktoré treba navštíviť. Vyšiel som zo súdu na Temple Street a vykročil smerom k First Street. Na rohu stál odpadkový kôš. Vytiahol som vreckovku, vyplul do nej odpad z úst a zahodil som ju doň.

Na First Street som odbočil doprava a uvidel lincolny odstavené pri chodníku. Stálo ich tam šesť v rade za sebou ako v pohrebnom sprievode. Šoféri postávali na chodníku, debatovali a čakali. Hovorí sa, že napodobňovanie je najúprimnejšou formou lichotenia, no od premiéry filmu sa pred losangeleskými súdmi začali objavovať hotové zástupy advokátov zo zadného sedadla. Bol som na to hrdý, no zároveň mi to liezlo na nervy. Neraz som musel počúvať, že v skutočnosti sa film inšpiroval nejakým iným právnikom – a navyše som za posledný mesiac trikrát nastúpil do cudzieho auta.

Tentoraz som sa nemohol pomýliť. Cestou som vytiahol mobil a zavolať svojmu šoférovi Earlovi Briggsovi. Videl som ho v hlúčiku ostatných. Okamžite to zdvihol a ja som mu prikázal otvoriť diaľkovým ovládaním kufror.

Videl som, ako sa dvíha na treťom lincolne v rade, a vedel som, kam mám ísť. Keď som k nemu došiel, odložil som kufrík, dal som si dolu kravatu aj sako a vyzliekol som si košeľu. Mal som pod ňou tričko, takže som nebudil verejné pohoršenie. Z náhradných košiel v kufri som vybral svetlo-modrú. Rozložil som ju a začal som sa obliekať, práve keď k autu došiel Earl. S prestávkami mi robil šoféra už takmer desať rokov. Zakaždým, keď sa dostal do problémov, obrátil sa na mňa a poplatky si odpracoval za volantom. Ten-

toraz neplatil za svoje problémy. Pomáhal som jeho matke bojovať proti exekúcii domu a dokázal som prípad vyriešiť bez toho, aby sa ocitla na ulici. Zarobil som si tým na šesť mesiacov Earlových šoférskych služieb.

Špinavú košeľu som predtým prehodil cez nárazník. Earl ju zdvihol a preskúmal.

„Čo, niekto na vás vylial celý havajský punč alebo také niečo?“ spýtal sa ma.

„Áno. Také niečo. Poď. Ideme.“

„Myslel som si, že budete celý deň na súde.“

„Aj ja som si to myslel. Človek mieni, život mení. Ideme.“

„Kam?“

„Najprv do Philippe's.“

„Jasné.“

Posadil sa za volant a ja na zadné sedadlo. Po rýchlej zastávke v obchode so sendvičmi na Alameda Street som Earlvi prikázal vyraziť na západ. Ďalšia zastávka bola v ústave s názvom Menorah Manor neďaleko komplexu Park La Brea vo štvrti Fairfax. Povedal som mu, že prídem asi o hodinu, a vystúpil som s kufrikom v ruke. Čistú košeľu som mal poctivo zakasanú, ale s kravatou som sa neobťažoval. Nepotreboval som ju.

Menorah Manor bol trojposchodový dom opatrovateľskej služby na Willoughby Avenue východne od Fairfaxu. Zapísal som sa na recepcii a odviezol výťahom na tretie poschodie, kde som sestre oznámil, že som právnik, idem za svojím klientom Davidom Siegelom a neželám si, aby nás ktokoľvek vyrušoval. Za pultom bola príjemná žena zvyknutá na moje časté návštevy. Kývla, že chápe, a nechala ma vstúpiť do izby 334.

Vošiel som dnu, nechal na kľučke nápis NEVYRUŠOVAŤ a zavrel za sebou dvere. David „Fiškus“ Siegel ležal na posteli s očami upretými na televízor so stíšeným zvukom vysoko na protiláhlej stene. Tenké biele ruky mal na perine. Z hadičky, čo mu viedla kyslík do nosa, sa ozývalo tlmené syčanie. Keď ma uvidel, usmial sa od ucha k uchu.

„Mickey!“

„Fiškus! Ako sa dnes máš?“

„Tak isto ako včera. Priniesol si mi niečo?“

Pritiahol som si stoličku pre návštevy, aby som mohol sedieť v jeho zornom poli. Mal osemdesiatjeden rokov a už sa veľmi nehýbal. Otvoril som kufrík a obrátil som ho, aby doň mohol siahnúť.

„Francúzsky dip z pôvodného Philippe’s. Čo povieš?“

„Ach, bože,“ vzdychol šťastne.

Menorah Manor bol ústav s kóšer jedlom a ja som využíval právnické služby ako spôsob, aby som to obišiel. Fiškusovi Siegelovi sa cnelo za podnikmi z centra, v ktorých jedával počas takmer päťdesiatročnej advokátskej praxe. Rád som mu priniesol kulinárske pôžitky až do postele. Býval partnerom vo firme môjho otca. Fungoval v nej ako stratég, zatiaľ čo otec aplikoval jeho stratégie na súde. Otec zomrel, keď som mal iba päť rokov, no Fiškus ma neopustil. Bol to on, kto ma ako decko prvý raz zobral na zápas Dodgers a neskôr ma poslal na právnickú fakultu.

Pred rokom som za ním prišiel, keď som kvôli ničivému škandálu prehral voľby na okresného prokurátora. Snažil som sa nájsť novú životnú stratégiu a Fiškus Siegel bol ochotný mi s tým pomôcť. Naše konzultácie svojím spôsobom naozaj boli legitímnymi poradami právnika s klientom, ľudia na vrátnici však nevedeli, že ten klient som ja.

Pomohol som mu rozbaľiť sendvič a otvoriť plastovú nádobku na omáčku, vďaka ktorej sú sendviče z Philippe’s také nezabudnuteľné. Okrem nej tam bola aj kyslá uhorka nakrájaná na plátky a zabalená v alobalu.

Fiškus sa po prvom odhryznutí usmial a zapumpoval pästou do vzduchu, akoby práve dosiahol veľké víťazstvo. Aj ja som sa usmieval. Bol som rád, že mu môžem niečo priniesť. Mal dvoch synov a kopu vnúčat, ale chodili za ním iba cez sviatky. Ako mi raz povedal: „Potrebujú ťa, dokým odrazu nie si úplne nepotrebný.“

Na stretnutiach sme zvyčajne hovorili o prípadoch a o tom, akú stratégiu by navrhoval. Bol absolútne dokonalejší pri odhadovaní plánov obžaloby a vývoja procesu. Nezáležalo na tom, že v tomto storočí nevidel súdnu sieň znútra, ani na tom, že trestný zákon sa od jeho čias zmenil. Stále mal skúsenosti a vždy vedel prísť s nejakým plánom. Hovoril im „ťahy“ – dvojité slepé ťah, ťah na sudcovský talár a tak ďalej. Prišiel som za ním s pochmúrnou náladou